

Arrest

nr. 233 607 van 5 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2019, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 april 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 augustus 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 maart 2019 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“[A.D.M.,X]

nationaliteit: Djibouti (Rep.)

geboren te DJIBOUTI DJI op 18.09.1994

(...).

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene verklaart dat hij van bij zijn aankomst in België werd opgevangen door zijn tante [S.A.A.], (Belg) en hij volledig financieel afhankelijk zou zijn van haar en ze in zijn levensonderhoud wordt voorzien en dat een eventuele terugkeer naar Djibouti een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken doch deze elementen kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan het feit dat hij bij zijn aankomst hier in België werd opgevangen door zijn tante, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Hij legt ook geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij financieel van haar afhankelijk zou zijn. Betrokkene verklaart ook dat zijn tante het ouderlijk gezag heeft over hem (legt een vonnis voor van de rechtbank van Eerste aanleg dd. 20.06.2010 te Djibouti) . Het aangehaalde argument dat de tante van betrokkene het ouderlijk gezag heeft, vormt echter geen buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene is immers meerderjarig en in staat om alleen te reizen. Betrokkene beweert dat hij in Djibouti op geen opvang meer kan rekenen. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Bovendien staat het betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over een verblijfplaats zou beschikken niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op dezelfde dag treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij stelt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vast dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Meer bepaald stelt de verwerende partij vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker krijgt 30 dagen de tijd om het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren en het Schengengrondgebied te verlaten tenzij hij beschikt over de nodige documenten om zich ernaar toe te begeven.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker formuleert zijn eerste en enig middel als volgt:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de

wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel het vertrouwensbeginsel en een schending van het artikel 8 EVRM, artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg: 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”. Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De verzoekende partij heeft in haar aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen: - Volledig ten laste van zijn Belgische tante en door haar sedert 1997 in zijn levensonderhoud voorzien; - In Djibouti op geen enkele opvang meer kan rekenen en aangewezen is op zijn familie in België - Zijn integratie en kennis van beide landstalen; Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins- en privéleven

*

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij effectieve en genestelde banden heeft met België. Tevens blijkt hieruit dat hij geen feiten van delictuele aard heeft gepleegd, zijn tante een verblijfsrecht heeft in België op het ogenblik van zijn aanvraag en inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven, hij zijn leven alhier heeft uitgebouwd, hij zijn plan kan trekken in beide landstalen en voldoende is geïntegreerd ...

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

*

Eisende partij heeft gedurende ruime periode zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België, dat hij samenwoont met zijn Belgische tante en eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij. De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

*

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn familiaal en sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, minstens al ononderbroken sinds 2009 en hij bij zijn tante woont, valt zijn situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten

verlaten tengevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden”.

2.2. De Raad stelt vast dat wat betreft de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel en artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag, verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het voornoemde schenden. Bijgevolg zijn deze onderdelen van het middel onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt er in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat verzoeker er niet in is geslaagd buitengewone omstandigheden aan te tonen die hem verhinderen tijdelijk terug te keren naar zijn land van oorsprong of plaats van oponthoud in het buitenland om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De verwerende partij geeft hierbij concreet aan waarom de door verzoeker aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden. De tweede bestreden beslissing bevat eveneens een juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en de vaststelling in feite dat verzoeker niet in het bezit is van een visum.

2.5. Verzoeker toont niet aan dat de motieven hem niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissingen aangezien hij ze bekritiseert.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.6. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Betreffende de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel hem ook niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

2.8. Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of die is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

2.9. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

2.10. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.11. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Is dit niet het geval, dan verklaart hij de aanvraag onontvankelijk.

2.12. In casu werd de aanvraag onontvankelijk verklaard omdat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. De Raad wijst erop dat de verwerende partij bij het beoordelen of de aangevoerde omstandigheden buitengewoon zijn, beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.13. Verzoeker herinnert in eerste instantie aan de elementen die hij heeft ingeroepen en is van oordeel dat het wel degelijk buitengewone omstandigheden betreft, maar met deze eigen visie op zijn zaak toont hij niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling, waar hij niet op ingaat, getuigt van een onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze beoordeling.

2.14. Verzoeker benadrukt voorts zijn *“effectieve en genestelde banden”* met België, stelt dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd, *“zijn plan kan trekken”* in beide landstalen, voldoende is geïntegreerd en een sociaal en cultureel leven heeft. Hij verwijst naar zijn tante en naar het feit dat hij geen *“feiten van delictuele aard”* heeft gepleegd en is van oordeel dat zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond moest worden verklaard.

2.15. De Raad dient vooreerst op te merken dat verzoeker dergelijke banden en elementen van integratie niet heeft aangehaald in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich bevindt in het administratief dossier. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad wijst er nog op dat het alleszins vaste rechtspraak is van de Raad van State dat elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Zo oordeelde de Raad van zijn State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“(…) omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar*

werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (...)

2.16. Waar verzoeker verwijst naar zijn tante die hier een verblijfsrecht heeft en naar het feit dat hij geen delicten heeft gepleegd, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden. Verzoeker gaat echter niet in op de door de verwerende partij gedane beoordeling, en toont derhalve niet in concreto aan dat zij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of disproportioneel is tewerk gegaan.

2.17. Verzoeker poneert voorts dat de motivering niet overeenstemt met de stukken van het dossier. Hij concretiseert dit echter niet, zodat dit niet meer is dan een loze bewering die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.18. Verder doet verzoeker niet meer dan wat algemeenheden te poneren in het kader van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur en de overtuiging te ventileren dat ze werden geschonden door de bestreden beslissingen, maar deze beslissingen kunnen niet aan het wankelen worden gebracht door dergelijk betoog.

2.19. Verzoeker is ten slotte van oordeel dat indien de verwerende partij nog twijfels had over *“de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden en de elementen die eisende partij had ingeroepen”*, zij perfect de mogelijkheid had om aanvullende informatie op te vragen, waarop verzoeker dan het nodige zou hebben gedaan om die info te verkrijgen en aan het dossier toe te voegen of kenbaar te maken. Omdat de verwerende partij dit niet heeft gedaan is de zorgvuldigheidsplicht geschonden, aldus verzoeker. De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit de motieven blijkt dat de verwerende partij dergelijke twijfels heeft. Bijgevolg ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij bijkomende info had moeten opvragen. Hoe dan ook komt het in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf aan verzoeker toe om zorgvuldigheid aan de dag te leggen en zelf alle nodige informatie voor te leggen. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, rust ook op verzoeker.

2.20. De Raad dient dus te besluiten dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke, disproportionele of op onzorgvuldige wijze zijn genomen in het kader van de artikelen 7 en 9 bis van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat verzoeker niet eens de moeite heeft gedaan om in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissingen.

2.21. Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Diegene die zich beroept op de schending van zijn gezins- of familieleven, dient in eerste instantie aan te tonen dat hij een beschermenswaardig gezins- en privéleven leidt in de zin van voormeld verdragsartikel. Verzoeker faalt hierin. Verzoeker die meerderjarig is, toont ten eerste niet aan dat hij een gezinsleven leidt met zijn tante die in België verblijft. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Hij legt ook geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij financieel van haar afhankelijk zou zijn.”* Verzoeker brengt hiertegen niets in. Hij beroept zich verder op zijn *“sociaal en cultureel leven”* in België, doch brengt geen enkel concreet element aan in dit verband. Verzoeker vult zijn verzoekschrift vooral met theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM maar hiermee blijkt niet dat de bestreden beslissingen daadwerkelijk voornoemde verdragsbepaling schenden. De Raad wijst er voor de volledigheid op dat waar verzoeker een theoretisch betoog houdt aangaande het tweede lid van artikel 8 EVRM, dat handelt over inmenging in het privé-of gezinsleven, dit geen dienstig betoog is. Immers betreft verzoekers geval een geval van eerste binnenkomst dat niet valt onder het toepassingsgebied van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA